

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUÍ

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Jardí de la Reina, 19

Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÈ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA

Un Trimestre, UNA Pesseta

Un número solt, CINQ cts.

Cartes a un obrer

Vimaxi An En.....

Aixó nó, estimat amic; aixó no poden ésser formes racionals, i d'homo civilisat, dutes an el terreno de les discusions polítiques. Aqueix petardo qu'ha fet esclafit i que sortosament no ha derramat sanc, no'l pot haver posat més qu'el vostre enemic més gros. Es la raó de la força lo qual vol dir que no es raó. Tota la simpatia, tota l'estimació que puguin tenir a la causa obrera, i a la seva regeneració els qui de bon de veres la podeu fer posar an el seu lloc, vos fugirá, si acceptau com a bones aqueixes formes de dialogar. Noltros, tots obrers i no obrers, som primer de tot homos, i l'esser homos vol dir: racionals, que tenim raó, la raó, es l'única força d'aquests temps, perque som temps de justicia i de dret.

Valga, doncs, nostra protesta mes forta i sincera quantre aqueix atentat. Com a bon amic dels ignorants obrers, l'estampa ben clara i fortament.

A reveure.

El Sembrador

NOTES CURTES

Atemptats personals

Esgarrifa el tenir que veure cada dia, les morts produides per les lluites socials. No es certament, per aquets camins d'odi, que la classe obrera, aconseguirà a grat de tots els estaments socials, les seves reivindicacions. Farà, solament caure demunt si, les fulminacions dels contraris a procediments tan violents i inhumans.

Tant a obrers com a patrons, cal que veugin que's inajornable, el que imposin seny en els seus actes, sino Mallorca, anirà dins l'abisme de la destrucció pròpia. Es tengui ben present que l'atentat personal borra tota la dignitat de l'homo, borra tota idea de civilització.

Be es veritat que aquestes degradacions son conseqüencies llògiques de mal governament, i del pèsim sistema politic, a més, natural consecuencia de la gran guerra. Ateguent-nos a la nostra Pàtria, quant hi ha hagut un poder reconciliador, i a dins l'harmonia resoldre els piets pendents?...

Els Governos no han fomentat aquest divorci?

Per altra part quant l'homo vol fugir de son Creador quant el seu orgull d'esser, el cega i no te en compte les paraules de Crist «estimauvos els uns als altres» l'imperi de l'amor s'enfonsa, i neix en tota la seva cruesa, el terrorisme. Si s'admaten els principis de les noves escoles socials, s'han d'admetre necessariament les conseqüencies.

Un poble que tengui un sentiment de pàtria ben arrelat dins son cor, aquest poble per res es matarà a ell mateix, i l'idea de pàtria farà que no sia salvatge amb els seus procediments, i l'estimació a la seva terra li donarà seny, que desgraciadament, avui, n'estam mancats.

RAMÓN FONTCUBERTA.

LA COLCADA

(Fragment)

Ja som aprop d'una vila
flairosa com bes d'Abril:
es Galilea, gentil,
que jau, sobre el mont, tranquila

Arribam. Els veinats miren:
Son arribats forasters!
Fins els aucells joguiners
sobre los arbres, sospiren.

Tot sonriu al poble bell.
Tot té raigs de poesia.
Per tots reina l'alegria
desde el més jove al més vell.

Car, natura enamorada
d'un reconet tan formós,
los vesti de tots colós
com una fada encantada.

Allà hi canten verderols;
allà hi canten cadernerres;
allà s'ouen rioleres
passedes de rossinyols.

Allà, fins la fontanella
ritma murmuris d'amor;
i entre perfums i claror
fa son niu, la bona aucella.

I entre esclafits de rialles
vora el llindar del portal
a l'ombra del vell parral,
la *padrina* diu rondalles.

Però, com diu el poeta:
«Galilea es lloc ventós

i han d'anar de'n dos en dos
quant la ventada es desfeta».

Es tart i mos n'hem d'anà
no us entretengueu, feis via!...
Allà lluny ja se destria,
ja s'ovira'l Capdellà..

Adeu, poble que enamoral
mai més tal volta't veurem
mès, sempre't recordarem,
Galilea, encantadora!...

I per la vall de verdor
i de vida perfumada
la divertida colcada
se'n devalla ab bon humor...

EL BUSCARET DE LA PLANA.

Per que no hem tret sa grossa

Mirau que ho es gros lo que a mi me passa; mai per mai m'en hauria duit un per-boc com el del dia que rifaran a Madrid sa grossa de Nadal! Tan segur com tenia jo de treure; perque no podia prevenirse que L'IGNORANCIA enganàs els seus amics; i com que aquesta havia assegurat amb lletres ben grosses que enguany treuríem, tan segur ho tenia que me vaig fer un vestit nou comptant pegar amb les ganancies de la rifa.

I me volen dir ara que tenc a fer per entre-gar els vint i quatre *uis de bou* del tern? Com tenc de fer augmentar els quatre *mo-neiots* que me quedan fins alcançar la fabu-sa suma de cent vint pessetes? Estic que fas flamadeta, i això que ja me he calmat un poc, per que de tot-d'una me vaig ulsurar tant, que sensa capell i amb uns calçons apedessats que duc per dins ca meva, li vaig estrenyer cap a l'administració, dispost a moure un escàndol; però allà me varen donar certes explicacions que ara per si qualcún dels que me lletgeixen vol consolar-se els-a repatiré.

Es el cas que tenguent en compte lo que passa a Espanya i sabent que sense bones recomenacions no se pot fer res, l'adminis-tració d'aquest setmanari va procurar per tots els medis, posar-se en correspondencia amb una neboda de una germana del cunyat del cuiner del Ministre de Governació, per que aquesta li recomenàs la cosa i comptant amb tant bona recomenació no dubtarem

gens que farien qualche manganeta (cosa molt corrent) i que la *grossa* vendria cap aquí; per obligar més, crec que li enviaren un caixonet de figues seques i un paner de nous, però se coneix que a l'homo no li va convenir o per ventura la neboda de la germana del cunyat del cuiner se va empassolar ella el regalo, o qui sap, què, la qüestió es que sa *grossa* no va venir i noltrós mos quedarem sense treure ni duro per pesseta: ¡Sa *grossa* a Madrid! I encare ni ha que no creuen en so centralisme?

PEP DE NA SANTEMA

Historia d'un esquirol

Això era un esquirol. Era un producte del temps de les vagues, i per tant no molt llunyà de l'actual. Amb tot i esser el qui firma defensor de la llibertat del treball i del *franc voler*, no pot manco de confessar que'ls esquirols no mereixen el seu aprecí. Son persones que s'aprofiten de la desgràcia dels altres per capllevar i anar envant. Són instruments, potser inconcients.

Això era un esquirol que li deien En Cercafeines. Un nom apropiat perquè passava tantes hores cercant feina com treballant.

Tenia un cosí qu'estava afiliat a la Casa del Poble: qüestió d'estratègia. I el cosí benemerit li portava cada dia a l'hora de sopar una llista de tots els oficis que s'havien declarat en vaga. L'homo l'agafava, feia un xigarret (se veu que llavors n'hi devia haver), i amb tota calma anava repassant. Hi ha vaga de cotxers, encuadernadors, barbers, llanterners, etc... I a l'endemà recorrí fàbriques, tallers, barberies, cotxeries, es a dir tota la Ciutat, comproment-se allà on li donarien més bon jornal. Va esser fent de barber que vaig conèixer-lo. Com que me demanà si volia que'm tallàs els cabells (era una barberia del carrer de Fuencarral) vaig dir-li:

—No; la setmana qui vé els em tallarà.

—Oh! la setmana qui vé no seré per aquí.

—Que és? que s'embarca?

—No, senyor; és que s'haurà resolta la huelga i jò no hi tendré cap feina per aquí; com que som esquirol (digué baixant la veu).

—Esquirol perpetuu?—vaig demanar-li.

—Completament perpetuu. Una vegada vaig anar a unes oficines oficials i l'encarregat me digué: «Professió?» — «Esquirol.» això no és professió» me va dir enfadat.» I a la fi em va posar: *Sens professió fitxa.*

—Certament t'è vostè un ofici tant mudable que no sé si s'arribarà a cansar abans de lo que'n fa comptes.

—Jo he corregut—continuà—casí tots els oficis. Moço de café era el qui m'agradava més. Sè cert que'l dia que'm retirí del negoci, vull dir el dia que deixí d'esser esquirol, acabaré definitivament servint a un café.

No se cregui; així mateix té els seus maldecaps aquest ofici meu. O em de treballar d'amagat o amb la guardia civil a devora.

Si no fòs per un cosí meu que está al corrent de lo que passa en els oficis i que es cobra un tant de comissió, jo ho hauria deixat, però ell diu que així podem guanyar més.

Jo vaig sortir de la barberia pensant que fins dels conflictes socials hi ha gent que s'aprofita, i que'l día gloriós que arribin a resoldre's hauràn de declarar la vaga els esquirols. La darrera vaga i la més senzilla.

EL SEN TÒFOL DE SA ROTA.

MA PAGESETA

(Tonada de la «Canción del Olvido» d'en J. Serrano)

Es la tendra pageseta,

La qui du gipó i manteta,

Tan fineta...

Que mai me cans de mirar-la.

O ma pageseta!

Garrideta camperola,

que tresques la montanyola

Tota sola,

I allà hi cerques ton amor;

Dolça camperola:

Ne veus com s'envola

Cap a tú mon pobre cor?

Les fulles al bes de l'oratge

Diuen estrofes de melangia

O bella aimia!

Estrofes d'eterna dolçor...

El cant armonios del boscatge,

Ai... ¡Com s'unirien,

I bategarfen

Omplerts los cors nostres d'amor

Seràs gentil Madoneta;

Duràs també la manteta,

Pageseta

Si vols consolar mon cor.

I a la montanyeta

No estaràs soleta:

Tendràs mon amor.

JOAN LLABRÉS.

de la
S. A. M.

Desembre de 1919.

Pintura al oli... de resina

Na Lluïseta es una nina d'uns deu anys, es de lo més etxeravida que jo he vist, molt *pillà* però sense arribar a esser polisona.

A ca-seua viu una germana de son pare, la qui ja fa estona qu'ha *doblegat* el Cap, però perque no sia tan coneixedor, aprofiten les nocions de pintura que té, fa *croquis* i *paisatjes* demut la seva casa, amb el bon intent de disimular les rucs que li han possat els anys.

Na Lluïseta de rés s'havia temut fins que l'altre día sa mare l'envià en la cambra de la tia per un recaldo. La nina arribà, tocà a la porta, la tia, li responguè, però com qu'estava acabant de *tonificar*, amb carmí, una *preciosa posta de sol* que hauria il·luminat demunt la seva casa, no poguè anar a obrir tot-d'una. L'infant s'impacientà i la curiositat el feu mirar pel forat del pany, enterant-se així de les màgiques arts que usaria la tia per rejuvenir-se.

Encara la tia no haguè sortit del seu cuartó quant na Lluïseta, aprofitant que ningú la vegé s'en entrà per endins i comensà a cu-

letjar tots els pots i potingos qu'hi havia demunt el tocador.

Però no s'aconortà amb això, sinò que no va sebre si ella també havia nada *artista* i prenguent el pot de vermell comensà una empastisada a cada galta que quedaren com si tenguesen un incendi interior que les ahorcàs.

Sortí i anà cap allà a on hi havia sa mare qui al veure-la amb aquells colors tan vius se trastonà tota, creguent que no estàs malalta. Li prengué el pois, li tocà el front per veure si tenia el cap calent però tot estava amb normalitat completa.

No obstant per lo que pogué esser envià a cercar el metje i feu ficà al llit a la filla.

Vengué el bon doctor un senyor vellet s'acostà al llit, examinà la *malalta* i... no li trobà rés de nou, però per prevenir li receptà una purga d'oli de rícina, qu'això, segons digué, sempre es bò.

Quant Na Lluïsa, senti, lo de la purga rompé en plors i confessà la falta prometent no tornar-hi mai pus, però la bona senyora, per càstic i a fi de que ho recordàs tota la vida li feu pendre vulgues que no la purga.

Així ho fesin totes les *mamá!* no ho trobau? i noltrós nos lluràriam del turment de veure damiseles amb cara de... pepes de cartó gràcies an aquets art novell i mal usat i a més els pintors de bon de veres n'haurien la primera materia abaixada ja que la menos demanda fa abaratar l'article.

V. DE CAMPFLORIT.

Una mala passada

I que estava de content Don Cándit el dissapte de Nadal, després de haver comprat un endiot dels més *curros* i estufats que's passetjaven per la fira!

Era don Cándit Valent, un modest empleadet del Crèdit, que ha forsa d'economies i de menjar bollit sense càrn (de la carn en faien un *eguiat* a l'endemà) casí tot l'any, poria dar carrera an En Victor el fill major i comprar capells a donya Miquela la seva senyora i a Na Paquita, una nina rossa d'ulls color de cel i somniadora de la qual acabava de demanà sa blanca ma En Pepito, un bon atlot que no feia molt de temps que havia sortit telegrafista.

Com ja vos he dit abans, a ca don Cándit, un quint del carrer de la Missió estiraven de cap a cap d'any tot lo que porien, però enguany, sobre tot desde que sebien qu'en Pepito pensava demanar na Paquita, l'estirament havia estat dels més grossos, pues desitjaven celebrar el darrer día de Nadal d'està plegats, menjant un bon endiot rostit. (Bollit, encare que no d'endiot, ja les bestava el de tot l'any.) Per poder reunir fondos feia un parell de setmanes que per sopar nomes menjaven sopa de brou i pa torrat. L'oli, com només el poren menjá els millonaris, escasetjava a ca don Cándit.

A la fi arribà el dissapte de Nadal, qu'en tanta d'ilusió esperen sempre moltes de families. Don Cándit ben dematinet se vesti, se posà s'abric, no per fret, sinò per disimu-

lar el mal estat de l'americana, parti cap a la porta de Sant Antoni, no sense antes haver pres de dins el cantarano de donya Miquela, un billetet de 25 pessetes, producte de tant de temps de passar miseria.

Arribat a la fira, se posà a mirar per tots els carros sense aturar-se a cap, fins que, a la fi se decidí comprar-ne un que li ofarien amb molta d'insistència, quedant molt satisfet de veure el bon ull que havia tengut, i de lo barato que dins la carestia general li havia costat.

Acabant de fer el tracto li vengué un dupte:

Com s'en duria l'animal a ca seva?

Ell no'l s'en poria du. No estava bé. Que dirien els amics i la familia?

Demana a la madona que li havia venut, si ella li podria enviar.

—No senyor—respongué—me's impossible. Perque no s'en va i me envia sa criada?

Don Cándit pensà un poc abans de contestar i a la fi diu:

—Per pague are la tenim malalta.

Hagués consentit primer morir que confessar que no'n tenien.

—Ja heu sé!—exclamà tot satisfet, pegant-se un cop an el front—A sa botiga de baix de ca-nòstra tenen un atlotet, li daré quatre céntims i es segur qu'em voldrà servir. Are'l vos enviare...

I més content que un pasco, tot satisfet de la seva bona idea i fent projectes del tot afalagadors per l'estòmec, prengué don Cándit el camí de ca seva.

Però que desgracia no hi pot haver felicitat completa an aquest mon.

El mateix temps que don Cándit, el nostro amic, sen anava tan alegre a contar la seva vida a Donya Miquela, un atlotet d'uns 14 anys, qu'amagat darrera un carro havia sentit l'anterior conversa, es proposà aprofitar-sen i així com heu pensà heu va fer.

Sortí depresa del amagatall sense que ningú'l ves i parti darrera don Cándit seguint-lo fins an el comensament del carrer de la Missió i quant vejé qu'entrava a la botiga, girà en coa i més que de cuatres s'en tornà cap a la fira.

Quant va esser darrera la madona que havia venut l'endiot a don Cándit, va mirar per totes parts com que no sebre per on parti i dirigint-se a un'altre madona qualsevol li diu:

—Que serieu vos que fa 20 minuts heu venut un endiot de 17 terses a un senyor baixet que li diuen don Cándit Valent?

—No—respongué la madona.—

I se que li havia venut, qu'heu senti, cridà l'atlot i li donà l'animal.

Per molt que corregesim crec que seria impossible seguir aquell atlot i sebre a on s'aficà.

Deu li haja perdonat el robo i el mal que fé a la familia Valent.

Quant don Cándit sabé que un atlot que atlot que no era el seu enviat, sen havia duit l'endiot se posà com a loço. Donya Miquela per consolar-ló el tractà d'ase i de beneit i li digué que se merexia que'l se menjasin a ell an el lloc de aquell que no havia sabut du a

ca seva. A na Paquita li donà un atac de nirvis i comensà a cridà:

—Ay Pepito! Ay endiotet meu!

An en Victor no li donà res, perque tant mateix no li agradava *res de lo qui vola* lo que fé va esser prendre'l carrer fogint d'aquell manicomi.

Per acabar no necessit dir-vós qui'n Nadal pasaren aquella gent *que se les prometian tan felices*.

I per si la desgracia de perdre l'endiot no bastàs, per un poc més perden en Pepito, pues a la sortida de les maitines, li entrà una pulmonia tan forta que casi'l sen dúgué a veure San Pere.

MIQUELET ENEMORAEIS

HIVERNEENCA

La terra es blanca
el cel plomig
una mol-lura
té un degotiç.

Vermells els nassos
llavis morats
passen els homos
escarrufats.

Fanals encesos
la neu se fon,
ploren les teules
pel mals del mon.

ARFE.

A un borino... rós

No'm digas que xales
quant de mi estàs prop,
qu'estar-te devora
me fa molta por.

I esqui tu presencia
com perill de mort
(perilla el petroli
si està ran del foc).

Si'm dius que febretja
d'amor lo teu cor
i em dius que m'estimes
ja fins a la mort.

Això a mi'm fa riure,
qu'els amors del mon
son ombra qui pasa
son bòira qui's fón.

Perque aquesta terra
n'es vall d'amargors:
per cada alegria
té un mar de tristors.

Si cerques dolçures
mendicant amors,
tan sols amargures
tendràs i dolors.

Més, si d'eix carinyo
vols fer-ne un bon ús
posa'l dins la llaga
del Cor de Jesús.

I allà redossada
a mi em trobarà
i amb dolça llaçada
Ell nos unirà;

Que sols m'encativa
l'amor ideal,
l'amor qu'ens reviva
la gloria immortal.

PAPELLONA.

Berbes

Acabava de morir una mestressa grassa,
grassa.

I deia un sabater del costat de ca seva:

—Lo qu'es si no aixamplau es cotxo des
morts, haurá de fer lo menos dos viatges.

—Diga, don Xim, mai, mai, se lleva ses
uieres?

—No mai, fiet, sempre les duc posades.

—En sa nit i tot quant se'n va a geure?

—Te diré, d'estiu quan fa tanta basca, les
me llev.

—I en s'hivern?

—D'hivern, no mai.

—I això?

—Per mor des fret.

A un estany:

—Una capsa de puros,—demana un se-
nyor.

Una criada que despatxa.—No el porem
servir. Torni més tart perque la senyora
dina.

El senyor.—Idó, que me pots servir?

La criada.—Una capsa de mixtos.

Un que ha deixat es fumar..... per força.

Un pare demana al seu fill.

—Gabrielet que ets el més adelantat de la
classe?

—No hi ha ningú que me passi, som el
primer en arribar a l'escola.

Un nin

La senyora àvia, el dia del seu Sant, s'en-
diumenjà amb un vestit molt antic, de seda
girasol floretjada, de quan ella era jove.

Un *pollo-bien* que brometjava d'agut quant
l'hagué saludada amb gran reverencia, li va
besar les faldetes.

La senyora àvia li digué:

—I ara perque hem beses ses faldetes?

Ell respon.—Perdon senyora àvia; però
tenc per costum besar ses antiguedats.

L'àvia li contestà.—Idò també me pots be-
sar es nas... que es vint anys més antic que
ses faldetes.

Mentres una criada es feia netes les dents
amb *s'espaumador* de la senyora entrà
aquesta dins el lligador i trobant-la *infragan-*
ti li digué:

—¡¡Tonina!! ¡I amb so meu espaumador
te fregues ses dents?

—Si senyora; (respongué sa criada) pero
no en fasse cas; noestic gens ni mica estu-
gosa de vosté...

Una vegada mentres la comissio de l'au-
diencia passava vesita a les presons, un pres
es queixà al President de que el pa que los
donavan no era menjador.

El president li va dir:

—Si tu no haguessis comes cap delict no tendries necessitat de menjar aquest pa.

El pres salta, amb gran vivesa:

—I si els homs no cometessen cap delict quin pa menjaría voce-mercè, que fa de jutje?...

—¿Que tens Joan que te veig tan trist?

—¿Que tenc? Estic de *pésame*.

—¿I aixó?

—Homo, sa sogra...

—Que vol dir? s'ha mort?

—Ca homo!! Que are ha vengut a viure amb noltros.

Un metje foraster va anar a visitar una senyoreta malalta qui viu devora el corter del Carme.

Passà per la Rambla i es posà de fanc fins an es jonolls.

Quan arribà a la casa, s'esclamà:

La senyoreta malalta va sentir aquestes paraules.

—*¡Caramba, y cuanto barro! este piso de la Rambla está muy mal, muy mal, intransitable!*

La senyoreta malalta va sentir aquestes darreres paraules i li varen caure en gràcia.

El metje entrà dins s'alcoba, la va polsar i li demanà.

—*¿Que tal se encuentra V. mejor?*

I ella respon:

—*¡Ay, no, doctor, estoy mala, muy mala, intransitable!*

En Matassetes compra una entrada del Circo i donà una pessa de dues pessetes:

El de la ventanilla les hi refira i li diu:

—Dispens, aqueixes dues pessetes son falses.

—En Matassetes tot astorat li contesta:

—Que vol dir falses! totes dues?.

CORRESPONDENCIA

V. de Campflorit.—Reberem la vostra carta del dia d'Innocents, supòs que, deveu tenir ja la contesta.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

No som en Jordi.—Rebut lo vostro: gracies. Les *tarjetes* no podràn anar totes: algunes personalitzen masse. Lo demes, ja ho crec!

A tots els *trenca-closquers*.—No volgueu esser menos que els qui m'han donat *qualque cosa* per fer concurs, he adquirit, per art d'en Banyeta Verde, mitja dotzena de *puros* que serviràn per un concurs en el número pròxim. Que hi trobau? Estau contents? Pero vos asseguro que serà granat i vos costarà una *micono manco de pena* que l'anar a fer coua devora un estany. Salut i molts anys!

EN JOANET DE SA GERRA.

TRENCA-CLOSQUES

GEROGLIFIC

VV R U N S E R ?

TRES BOIS.

TARJETA

F. de Noestabé
L. D. S.

SENA

Compondre una frase que, fa poc, es estada molt usada.

PERE VENTAFOC.

ENDEVINAIA

Tot lo teu me fas gordà
no's estrany que'm fasses cas;
pel bon servici que't fas
si me perts, me sols cercà.

PROBLEMA

Dos germans; es petit diu an el majó: si me dones una pesseta en tendrà tantes com tu. Es majó diu an el petit: si tu me'n dones

una jo en tendrà doble que tu. Quantes pessetes tenien cada un?

NO SOM EN JORDI.

CAVILACIO

A

Repetir aqueixa vocal i posant les consonants respectives compondre el nom d'una festa.

ACROSTIC

... M ...

... A ...

... R ...

... I ...

... A ...

Cercar noms de dona que venguin bé en ab els punts.

SEMBLANCES

En que s'assemblen un pintó i un barbé?
I una bugaderia i una corrida de toros?
I els anys an el ferro-carril?
I la fatxada del Teatre Principal a la Seu?

NO SOM EN JORDI.

COLMOS

Quin es el colmo d'un dentista?
I el d'un ferrer?

ANTONI MORA.

Fins dijous qui vé si Deu ho vol i Maria.

Solucions del número passat:

Al gerooglific: Demunt el mon res con Mallorca.

Al sobre: *Pere Pep de na Santema, Ignorant Historiador.*

A la xarada: Midó.

Al logogrific: Francesc, francés, ferrer, frare, fera, far, fa, f.

Endevinaires: Pere Ventafoc, Els tres germans, Galceràn de Castell-Mora, Botifarra.

JOANET DE SA GERRA.

Tip. de S. Pizá

UN DURO... DEU DURS

Tothom pot guanyar mentres fassa un lot de 10 suscripcions anuals, cada una pagada per adelantat a L'IGNORANCIA, setmanari que cada dijous sonarà si te vent sa flauta.

Per deu suscripcions, cinc ptes.; per cent, cinquanta ptes.

MERCERIA
preferida de la gent de bon gust
Gil Panadés
Sucessor de MARIA JAUME
QUIN: 12
Sucursal: Jaume II, 1, i Brossa, 2
Dibuixos, pintura i brodats a la mateixa casa.

Perfumeria ROYAL
Celón, 5 i Baratillo, 1
PALMA DE MALLORCA
Productes de perfumeria, els més selectes del país i extranger.
—Paraigues, guants, corbates, etc.
Tot de classe superior i a bon preu.

Argenteria REY
la més anomenada de Ciutat
Colón, 23
Or, argent i platí
Orfebreria religiosa; Joies artístiques; objectes de servici de taula i tocador.

Noviis: Abans de parar casa, per tot lo que s'es mester de taula, cuina i servei domèstic, anau a
CA'N BUADES
COLON. 38
Casa ben proveïda de tot i a preus que vos satisfaran.—Anau-hi, que no vos ne p'nedireu.